

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing in a lavender field at sunset. The man is wearing a grey suit, and the woman is wearing a white dress. They are looking at each other and about to kiss. The background shows a lavender field and a building in the distance.

Caitlin Crewsová
Bezohledný
Řek

CAITLIN CREWSOVÁ

BEZOHLEDNÝ ŘEK

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

pokud věříte přísloví o tom, že se jablko nedokutálí daleko od stromu, tak Vás příběhy, jež si můžete přečíst v edici Sladký život a Sladký život Duo, přesvědčí, že to vůbec nemusí být pravda. A že zdravé ovoce se může urodit i na skrz na skrz ztrouchnivělém stromě. Všichni mí hrdinové totiž mají „nehodné“ rodiče, kteří se na nich v dětství provinili, je to ale nezkazilo a proměnili se v silné a slušné lidi... A když už jsme u toho, tak i v dobré rodiče svých vlastních dětí... A že vůbec nezáleží na tom, jestli je někdo milionář a král, a někdo jiný musí korunu před tím, než ji vydá, třikrát obrátit v ruce. Že dobré srdce a schopnost dávat a přijímat lásku je nad všechny peníze světa!

Snad se vám budou tyto příběhy v měsíci, kdy se léto překulí v podzim, líbit.

*S láskou
Váš Harlequin*

Caitlin Crewsová

BEZOHLEDNÝ ŘEK

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Secret That Can't Be Hidden

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Caitlin Crews
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8256-7 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8257-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8258-1 (PDDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Kdyby věnovala pozornost tomu, jak šílená a ponižující ta situace je, nikdy by neudělala, co je potřeba. Jenže Kendra Connollyová dobře věděla, že jiná cesta není. Musí to udělat.

Její rodina na ni spoléhá, poprvé v životě.

Už celou věčnost seděla v autě v podzemních garážích pod Skalas Tower uprostřed hektického ruchu Manhattanu. Před chvílí ji důkladně zkontrolovali muži z ochranky a teď měla pár okamžiků, než ji začnou shánět, pokud se neobjeví na bezpečnostních kamerách u výtahů. Přece jen se nacházela v budově patřící jednomu z nejbohatších mužů světa. Minuty ubíhaly a ona přesto jen stále bezmocně svírala volant a zírala před sebe. V duchu se snažila připravit se na ten nepříjemný úkol, jenž má před sebou.

Nedařilo se jí to.

„Musí tu být nějaké jiné řešení,“ řekla tehdy otcí.

Vlastně mu to řekla tolikrát, že už to znělo spíš jako žebrání.

Kendra se zoufale snažila vyhnout... přesně tomu. Ale Thomasem Pierpontem Connollym to nehnulo, jako ostatně nikdy.

„Proboha, Kendro,“ vyjel na ni dnes dopoledne, když se naposledy pokusila ho přemluvit, aby změnil názor. Díval se na ni podmračeným, nespokojeným pohledem, zabořený ve svém obrovském koženém křesle, ruce sepnuté na blahobytném bříse v golfovém

tričku. Kdykoli se vrátil do rodinného sídla, jež vybudovali jeho předkové ve zlaté éře podnikání na connecticutském ostrově, nic mu nedokázalo zabránit, aby si nezahrál alespoň pár jamek ve Wee Burn.

„Mysli jednou pro změnu na někoho jiného než jen na sebe. Tvůj bratr potřebuje tvou pomoc. To je jediné, na čem by ti mělo záležet, holka.“

Kendra si nedovolila říct, že s tímto rozbořem situace nesouhlasí. Ne přímo.

Tommy junior byl vždy samý problém, ale jejich otec to odmítal vidět. Pro něj byl Tommy vždycky jeho zlatý kluk. Když ho vyhodili z každé internátní školy, co jich na východním pobřeží bylo, Thomas o něm prohlásil, že je *příliš bujný*. Když ho vykopli z vysoké – bez ohledu na to, že jim Thomas nechal postavit zbrusu novou knihovnu, aby ho na tu školu dostal –, omluvil to *tou známou Connollyovic tvrdohlavostí*. Tommyho nezávislé podnikatelské pokusy stály jeho otce celé jmění, ale Thomas v nich viděl obdivuhodné pokusy vyrazit v rodinných šlépějích. Jeho pochybné působení na postu viceprezidenta rodinné firmy – samé výdaje a téměř žádná skutečná práce – Thomas označoval jako *že synek ví, kde je jeho místo*.

Tommy junior prostě nemohl udělat vůbec nic špatně, protože se jistě vždy snažil, jak nejvíc mohl.

Zatímco Kendra byla pozdním plodem zdvořilého, ale zcela chladného manželství. Narodila se, když Tommymu bylo čtrnáct a už byl na páté internátní škole. Její dobře postavení rodiče nikdy nevěděli, co s ní. Hodili ji na krk chůvám, což jí vlastně vyhovovalo. Staré peníze, o které se otec s bratrem tak starali, že to pohltilo celý jejich život, pro ni znamenaly jen to, že si díky nim mohli dovolit ten nádherný, rozlehlý dům na connecticutském Zlatém pobřeží, kde si mohla zalézt do nějakého opuštěného kouta a utéct do krásného světa svých milovaných knížek.

Z rodičů byla matka ta dostupnější, ale pouze pokud

Kendra vyhověla jejím přesným požadavkům, její představě o tom, jaká má být debutantka v rodině, jejíž historie v její linii sahala až někam k prvním evropským příchozím na americký kontinent. Aby jí udělala radost, zapsala se Kendra na Mount Holyoke jako všechny ženy v jejich rodině od dob, kdy byla tato vysoká škola založena, ale časem pochopila, že pro otce to nic neznamena. Aby uspěla i u něj, musela by se zapojit do jediné oblasti, na níž mu záleží, do jeho podnikání.

Teď si přála, aby to bývala nedělala.

Minuty ubíhaly a Kendře bylo jasné, že za deset minut ji začnou tři ostří hoši v uniformách považovat za bezpečnostní riziko, pokud nezvedne zadek a nevyrazí nahoru. Když prohledali její auto, poslali tam její fotografii a sdělili jí, že je očekávána.

Kendra se přiměla vystoupit z auta a zachvěla se, ačkoli nebylo chladno. Prostě nemá ráda New York, to je všechno. Je příliš hlasitý, příliš chaotický, prostě všeho je tu *příliš*. Dokonce i tady, několik podlaží pod zemí a s tou masou skla a oceli tyčící se nad ní, měla pocit, že slyší a cítí tíhu všech těch *životů*, jež se míhají ulicemi. Nad její hlavou.

Nebo to bylo jen tou nervozitou, kdo ví.

Ještě nedávno si byla jistá, že už nikdy v životě nestane znovu tváří v tvář Balthazaru Skalasovi.

Uhladila si pouzdrovou sukni, ale nehodlala se poddat nutkání skočit zpátky do auta a po dvacáté si zkontrolovat minimalistický mejkap. Nemělo by to smysl. Tohle se prostě děje a ona ho znovu uvidí a pravdou je, že si asi příliš lichotí, když si myslí, že si ji bude pamatovat.

To podivné teplo v podbřišku jí připomnělo, že to asi nebude jen takové *lichocení*, ale Kendra to ignorovala a vyrazila ráznými kroky po betonové podlaze parkoviště směrem k jasně označeným výtahům.

Vždyť už je to celé roky. A tohle je kancelářská budova, jakkoli je samozřejmě výjimečná a luxusní,

ne jeden z těch opulentních večírků její rodiny, plný boháčů a významných lidí, kde se čekalo, že bude Kendra vystupovat jako pýcha své matky a slabost svého otce. Takové akce byly jediným místem, kde se setkávala s druhem lidí, který její otec a bratr tolik obdivovali, jako byl například Balthazar Skalas – obávaný a uctíváný všemi bez rozdílu.

Thomas jí totiž nehodlal dovolit, aby se s nimi setkávala i pracovně, neměl zájem jí dovolit, aby po jeho boku pracovala v jeho společnosti.

Tommy se vždycky jejím ambicím smál. Ráda si myslela, že ji chtěl držet dál, protože by přišla na to, co měl za lubem. Jenže ona to věděla i tak. Tommy ji totiž nepovažoval za hrozbu, necítil se nijak ohrožený tím, co by mohla udělat, jak jí dal dnes jasně najevo.

Rozumně uvažující člověk by se mohl ptát, proč vlastně souhlasila, že pro ně tuhle výsostně nepřijemnou věc udělá – přestože se k ní její otec i bratr chovají tak přezíravě a matku zajímá jen tehdy, když plní svou roli na charitativních akcích.

To byl ten problém.

Byla to *jediná* věc, o níž ji kdy požádali.

Nemohla si pomoci, připadalo jí, že je to jediný způsob, jak jim dokázat, že má nějakou cenu. Že si zaslouží být Connollyová. Že je víc než jen omyl. Že si zaslouží místo v rodinné firmě, být víc než matčina příležitostná panenka na hraní, a kdo ví? Možná se k ní konečně začnou chovat, jako by byla jedna z nich.

A možná – pokud to tak opravdu bude – se přestane konečně cítit tak osamělá. Možná když jim dokáže, jak může být užitečná, nebude se cítit tak vyřazená z jejich společnosti, jako to bylo odjakživa.

Přestože si už tolikrát říkala, že je to prostě tím, že je o tolik mladší než bratr, nebo proto, že ztělesňovala tu slabou chvíli v jinak odtažitém manželství rodičů, bolelo ji, že ji tak snadno odstavili. Že ji

s takovou lehkostí ignorovali, vynechávali z důležitých rozhodnutí, neříkali jí o různých věcech, které se týkaly všech.

Možná že tentokrát jim dokáže, že patří do rodiny.

Takže i když se jí z pomýšlení na to, co musí udělat, svíral žaludek, a i když si myslela, že by Tommy prostě měl přijmout za své chování trest, ať už by byl jakýkoli – pro jednu –, vešla do výtahu označeného jako *Kanceláře představenstva*, zadala kód, který jí dali, a sledovala, jak se dveře hladce zavírají.

„Nechápu, proč si myslíš, že muž tak mocný, jako je Balthazar Skalas bude poslouchat zrovna mě,“ namítla tehdy a vzdorně se na otce zadívala. Seděla na té nepohodlné židli naproti němu a stiskla rty, aby nedodala *Můj vlastní otec mě neposlouchá, proč by měl on?* „Určitě by daleko spíš poslouchal tebe.“

Thomas se hořce zasmál. V jeho upřeném pohledu tentokrát chyběla ta blahosklonnost, s níž se na ni obvykle díval. „Balthazar Skalas si umyl nad firmou Connollyových ruce už dávno. Co se jeho týče, nesu stejný podíl viny jako Tommy.“

Nějaká zrádná část Kendřina vědomí se téměř zaradovala, protože teď by otec konečně mohl prohlédnout a vidět svého syna ve správném světle. Ale bylo jí jasné, že je to jen zbožné přání.

„To je další důvod, proč se mnou pravděpodobně nebude chtít mít nic společného, řekla bych,“ ohradila se. „Protože já jsem také Connollyová.“

„Prosím tě, Kendro. Ty přece nemáš s firmou nic společného.“ Thomas Connolly mávl odmítavě rukou ve vzduchu, jako by mu Kendřiny sny o zapojení do rodinného podnikání přišly neskutečně hloupé. „Musíš mu zahrát na city, vzít to přes rodinu.“

Kendra měla plnou hlavu těch přespříliš jasných obrázků Balthazara Skalase, které se snažila skrývat i sama před sebou. Především sama před sebou. Protože byl... Příliš nebezpečný. Příliš panovačný.

Příliš arogantně krásný. I to jeho jméno odkazovalo na ďábla, jímž bezpochyby byl.

Jenže ve skutečnosti byl ještě úžasnější, ta krutá ústa a oči jako pekelný oheň. A jak dokáže každého, kdo si nedá pozor, spálit na uhel...

Začervenala se, ale její otec našťastí věnoval pozornost důležitějším věcem, než byl emocionální stav jeho jediné dcery. Tohle bylo poprvé, co od ní chtěl víc, než jen aby se usmívala, obvykle na jeho trochu oplzlé obchodní partnery na nějakém večírku.

„Co někdo jako on ví o rodině?“ Kendra byla na sebe pyšná, že dokáže udržet klidný tón, přestože se zdaleka tak klidná necítí. Dalo jí práci odolat nutkání přitisknout si dlaně na rozpálení tváře. „Myslela jsem, že mezi ním a tím jeho bratrem zuří něco jako občanská válka.“

„On možná je ve válce s bratrem, ale nikomu jinému bych válčit s ním nedoporučoval. A pořád ještě spolu řídí jednu firmu.“

„Jsem si jistá, že jsem někde četla, že si tu korporaci rozdělili tak, aby nemuseli –“

„Tak na něj musíš jít jinak, jako na chlapa, Kendro,“ prohlásil otec významně.

A pak na sebe chvíli mlčky upřeně hleděli přes ten otcův obrovský stůl, který některý z jeho předků vyhrál v sázce s Andrewem Carnegiem. Kendra si v duchu říkala, že snad musela špatně slyšet. Nebo to jen špatně pochopila. Srdce jí bušilo tak silně, že to cítila po celém těle. Ve spáncích. V zápěstích. Pod klíční kostí.

Nějak se jí podařilo navenek zachovat klid.

Ale pro případ, že by měla nějaké pochybnosti, co tím otec myslel, Tommy ji z toho vyvedl chvílku poté, co opustila otcovu pracovnu. Zahnula za roh a málem do něj vrazila. Tommy se zářivě usmíval, což obvykle znamenalo, že si myslí, jak je okouzlující.

Kendra ovšem měla jiný názor. Jí tedy okouzlující nikdy nepřipadal. Možná to bylo tím, že ho znala.

Ne že by se na její názor někdy někdo ptal.

„Neříkej mi, že tam chceš jít takhle oblečená,“ zavřel na ni, když ji přejel rozzlobeným pohledem od hlavy k patě. „Vypadáš jako nějaká sekretářka. To není přesně to, co teď potřebujeme.“

„Nemusíš mi děkovat, že ti utíkám zachránit zadek,“ odsekla Kendra. „Oběť sama je mi dostatečnou odměnou.“

Tommy ji chytil za paži. *Ta jeho hrubost je úmyslná*, pomyslela si, ale už dávno se naučila nedat před ním najevo slabost.

„Nevím, co ti táta řekl,“ pokračoval syčivým hlasem Tommy, „ale existuje jen jedna cesta, jak z toho ven. Musíme zajistit, aby se Skalas nepokusil mě žalovat. A v takovém příšerném staromódním oblečení nemáš šanci.“

„Hodlám hrát na jeho city pro rodinu, Tommy.“ Jeho poznámky ohledně oblečení ignorovala, protože nemělo cenu se s ním dohadovat. Vždycky používal ty nejnižší triky a podpásovky. Vždycky.

Tommy se zasmál. Jako by jí po páteři přejel proud ledové vody. „Balthazar Skalas svou rodinu nesnáší. Ten nebude chtít vzpomínat na takové věci, sestřičko. Ale říká se, že pořád hledá novou milenkou.“

„Doufám, že tím nemyslíš...“

Tommy zavrtěl hlavou. Její paži pořád ještě nepustil. „Máš jedinou šanci prokázat, že nejsi nepoužitelná, Kendro. Být tebou, využil bych toho.“

O hodiny později se stále ještě cítila v šoku. Interiér toho luxusního výtahu byl naleštěný a obložený zrcadly a Kendra viděla tu paniku, jež se jí zračila v obličeji, pokrytém pihami, jež její matka tak nesnášela. Víc než cokoli jiného chtěla uvěřit, že to otec myslel jinak. Že se Tommy prostě choval jako Tommy.

Ale bylo jí jasné, že je to jen zbožné přání.

Ten zoufalý pocit uvnitř jí to napovídal.

A v čem je vlastně rozdíl? Ptala se v duchu sama

sebe, zatímco výtah rychle stoupal. *Milenka nebo manželství bez lásky?*

Protože Tommy po ní chce, aby se nacpala Balthazaru Skalasovi do postele, ale matka se ji už celé roky snaží provdat. Emily Cabotová Connollyová nechápala, proč Kendra neměla na prstě zasnubní prsten už v době, kdy končila vysokou. A zachmuřeně přihlížela, jak se její dcera už tři roky snaží přesvědčit Thomase, aby jí dal práci ve firmě, přestože to není cesta, jak si najít správného manžela.

„*Já se nechci vdávat,*“ protestovala Kendra, když to téma přišlo na přetřes naposledy, před pár týdny na cestě na další z Emilyiných příšerných charitativních večírků.

„*Drahoušku, nikdo se nechce vdávat. Máš jisté povinnosti, vyplývající z tvého společenského postavení. A výsledkem musí být jisté kompenzace.*“ Matka se zasmála. „*Co s tím má nějaké chtění co společného?*“

Kendra věděla, že její matka očekává, že udělá totéž, co udělala kdysi ona sama. Vdá se, aby učinila zadost svému postavení, a jako odměnu potom bude žít zahálčivý život, v němž si bude moci vybrat, jak naložit s penězi, jež z takového postavení vyplývají. Charity, nadace a podobně. Pokud by chtěla, mohla by dokonce zmizet do Evropy jako její prateta, černá ovce rodiny, a „zapomenout“ se vrátit domů.

Když se nad tím Kendra zamyslela, stát se dočasnou milenkou někoho, jako je Balthazar Skalas, by bylo vlastně stejné, jen by to netrvalo tak dlouho.

O tu odměnu tady šlo, ne o ten vztah jako takový.

Zdálo se, že to, co Kendra doopravdy chce, nikoho nezajímá.

Výtah rychle stoupal a z rohu nahoře na ni blikalo červené světélko bezpečnostní kamery. Kendra byla ráda, že tu je. Připomínalo jí, že musí zůstat nad věcí. Je tady pracovně, kvůli obchodní dohodě, v lodičkách na rozumně vysokých podpatcích a pouzdrové

sukni s tmavou hedvábnou halenkou, v níž se cítila jako viceprezidentka rodinné firmy, kterou se hodlala jednou stát.

Nevypadám jako sekretářka, ohradila se v duchu, když se podívala na svůj odraz v zrcadle.

Také ovšem nevypadala jako žena, jež se jde ucházet o pozici milenky muže, jako je Balthazar Skalas.

Muže, který si ji jistě nebude pamatovat, jak se ujišťovala každou chvíli. Musel už v životě být na stovkách večírků, a to, že ji někdy v noci budila vzpomínka na ten žár, nic neznamenalo, protože on jistě zanechal stejný dojem v tisíci dalších žen.

Viděla v zrcadle, jak se jí nahrnula krev do tváří.

Nezáleží na tom, co říkal její otec nebo Tommy, protože ona je ten, kdo to musí udělat. A ona musí věřit, že chladný, odměřený přístup – ani popírání Tommyho prohřešků, ani snaha apelovat na lepší stránku muže, o němž už dobře ví, že má jen ostré hrany – je rozumná strategie.

Pokud si tě ovšem nepamatuje, zašeptal zrádný tichý hlásek v její hlavě.

Když se dveře výtahu znovu otevřely, rázně vyšla ven. A pokud by náhodou měla nějaké pochybnosti o tom, kde se právě nachází, stačilo se rozhlédnout. Všude kolem byl naleštěný mramor a přímo před ní do něj bylo vyryté logo – *Skalas & synové*. Téměř jako by to byla malá rodinná firma, zatímco zesnulý Demetrius Skalas byl ve skutečnosti kdysi nejbohatším mužem na světě.

Když zemřel, jeho dva synové převzali otěže jeho nadnárodní korporace, jež zasahovala do různých odvětví průmyslu. Všichni očekávali, že pod jejich vedením půjde podnikání rychle od deseti k pěti, ale místo toho ti dva otcovo jmění během prvních dvou let ještě dvojnásobili. Každý z nich byl nyní ještě bohatší, než býval jejich otec.

To nezapomněl zmínit každý článek, který o rodině Skalasů kdy vyšel, a ona je četla všechny.

Balthazar byl starší syn. Děлил svůj čas mezi pobytem v hlavním sídle firmy v Aténách a důležitých pobočkách, jako byla tahle, a byl obecně považován za vážnějšího z obou bratrů. Constantine byl ten světáctější, vzhledem k jeho slabosti pro drahá sportovní auta a modelky, a trávil víc času v jejich londýnské kanceláři.

Povídalo se, že jeden druhého nesnášejí.

Ale ani jeden z bratrů nikdy na otázky ohledně svého osobního života neodpovídal.

Kendra čekala, že vzhledem k tomu, že se blížila osmá hodina večerní, budou kanceláře prázdné – byl to jediný termín, který si pro ni Balthazar Skalas ve svém nabitém pracovním diáři našel. Místo toho slyšela šum pracovního ruchu, a když zamířila k recepci, kolem ní sem a tam spěchali zaměstnanci, jako by bylo osm ráno.

Žena na recepci se na ni zdvořile usmála. „Slečna Connollyová, nemýlím-li se?“ Když Kendra jen přikývla, protože se zdálo, že cestou ve výtahu nějak ztratila hlas, žena stiskla několik tlačítek na stole. „Pan Skalas právě telefonuje, ale brzy bude u vás.“

Vstala a vedla Kendru velkými prosklenými dveřmi do rozlehlé kanceláře. Pak se vydala svižně dál na podpatcích, které měly do rozumné délky hodně daleko, a vypadalo to, jako by hladce klouzala nad zemí.

Když to Kendra viděla, náhle se cítila nepatřičně, ale nezbylo jí než ženu následovat. Místo toho, aby zamířily do centra dění, vedla ji slečna opačným směrem. Procházely chodbou s další naleštěnou mramorovou podlahou, jejíž jednu stěnu tvořila okna, díky kterým jako by jim Manhattan ležel u nohou, a druhá stěna byla vyhrazena pro umění tak vytríbené, že se z toho Kendře málem zatočila hlava. Nemohla si pomoci, ale měla pocit, jako by se procházela po nějakém starodávném zámku, jako by ji pro dobro vesnice přinutili obětovat se zlému králi –

Ale představovat si, že jsou ve středověku, na hrůznosti situace nic nezměnilo.

Na konci chodby vešly do další místnosti, zjevně také určené k čekání, ale daleko elegantnější. A tiché.

„Tohle je soukromá čekárna pana Skalase,“ sdělila jí mladá žena. „Udělejte si pohodlí. Pokud byste cokoli potřebovala, jen přejděte chodbu, tam se vás ujmou sekretářky a pomohou vám s čímkoli, co bude třeba.“

A byla pryč.

Zanechala tam Kendru samotnou s její vzrůstající panikou.

Kendra nedokázala vydržet sedět, měla pocit, že každou chvíli vyskočí z kůže, tak místo toho postávala u okna a dívala se ven.

„Není čeho se obávat,“ zamumlala sama pro sebe. „Vůbec si tě nebude pamatovat.“

Problém ovšem byl, že *ona* si to všechno pamatuje až moc dobře.

Už si tedy nevzpomínala, jakou charitu použila její matka jako výmluvu právě to léto. Kendra právě dokončila studia na Mount Holyoke a byla si jistá, že za pár měsíců už bude mít své platné místo v rodinné firmě. Rozhodně se chtěla věnovat podnikání, i když to pro ni nebylo úplně přirozené prostředí – dávala přednost dobré knize a tichému místu, kde by si mohla číst, před smlouvami a muži v golfových tričcích – ale kdo říká, že život je o tom, co děláme *rádi*? Záleží přece na tom, co člověk dělá, ne na tom, o čem sní. Možná se nebude cítit tak plná života, jak jí matka vždycky říkala, že by se cítit měla, ale jistě to dokáže předstírat.

A tak přesně to dělala, po večeři se až do úmoru usmívala a konverzovala a popíjela koktejly a po nějaké době už si nutně potřebovala chvilku oddechnout někde v klidu. V hlavním stanu, rozkládajícím